

4 + 1 på jagt i Sydafrika – trods bekymringer for varmen, kryb og andre farlige dyr blev det en helt fantastisk jagt-oplevelse!

Her er vi:

[Marken, Limpopo, Sydafrika](#)

I juni 2010 lykkedes det endelig Ronald Hunt at få mig overtalt til at komme en tur på jagt i Sydafrika – nærmere bestemt hos Marula Wildlife. Undskyldninger og andre jagtrejser er der nok af – men nu er jeg ligesom løbet tør for yderligere argumenter. Må dog indrømme at jeg ikke et sekund har fortrudt, at jeg har været i Sydafrika – og hvis det ellers kan lade sig gøre, så er det bestemt ikke sidste gang jeg har været dér. Er gået i gang med at spare op til næste tur i 2014!

Vi er 4 + 1 piger – Sonja, Marianne, Lone, jeg selv og min datter Kathrine – som en kold og blæsende februardag 2012 møder op i Kastrup lufthavn med sommertøj og riigelig med solcreme i kufferterne. Sonja, Marianne og jeg medbringer selv rifler og ammunition og har fået den fornødne vejledning og hjælp fra Marula Wildlife til udfyldelse af diverse våbenpapirer/-tilladelser, så det kan lade sig gøre at slippe igennem sikkerhedskontrollen uden større sværdslag. Det er en rigtig god ide at sikre sig, at man ved bookning af flybilletten har gjort opmærksom på, at man medbringer våben – det gør ligesom tingene lidt nemmere. Hvis du ikke ønsker at medbringe eget våben kan du leje en riffel på stedet til stort set samme pris, som det koster at få flyselskabet til at håndtere transporten af din egen riffel.

Vi ankommer ca. kl. 12 om lørdagen og bliver hentet i lufthavnen af Gaspere og hans hustru Elaine, som skal være hhv. PH for det ene hold og madmor for os alle sammen den næste uges tid. Turen fra lufthavnen i Johannesburg til farmen tager godt 4 timer så der er tid til at små-slumre, kigge ud af vinduet, få øje på de første "vilde dyr" og i øvrigt akklimatisere lidt oven på flyturen. Vi kommer lidt sent ud af lufthavnen og derfor er vi først på farmen, da solen næsten er ved at gå ned – så indskydningen bliver udsat til næste morgen. Aftenen og natten byder på lidt regn og tordenvejr – men ikke noget der forstyrrer nattesøvnen synderligt.

Søndag d. 26. februar: Første jagtdag – vi bliver vækket ca. 05.15 af Lone's og min PH: Schalk - og efter lidt hurtigt morgenmad er vi på bilen kl. 06:00 – en rutine der gentager sig de efterfølgende dage.

Efter turen på "skydebanen" – et par skydeskiver placeret 100 m nede af vejen og med fast anlæg på bilen - er vi klar til jagt:

Sonja tjekker sin riffel

Schalk's hund Rocco er også klar ... sådan da – første gang at hunden skal med på jagt. Han er lidt beklemmt ved situationen.

Vi splitter os nu op i 2 hold: Sonja og Marianne med Gaspere som ph og Lone, Kathrine og jeg med Schalk som ph. Faste hold de næste 5 jagtdage.

Vi kommer alle sammen til at opleve mange og lange pürscher – især Lone kan sende de mange ture i fitness-centret i løbet af vinteren en venlig tanke (og der burde jeg nok også ha' været forbi) for det er jo altså ikke sådan, at vi hopper af bilen – går 50 m – sætter skydestokken op – og værs'go: et styks nedlagt vildt. Nogen dage – både hele og halve – ser vi slet ikke skudbart vildt, hvilket formentlig skyldes to ting: dels er farmen på ca. 4.000 ha – ikke noget man lige render over på én dag – og dels er der iflg. Gaspare og Schalk for mange leoparder i området. Normalt kan farmen bære, at der er 2 – 3 leoparder – men de mener, at der for tiden måske er helt op til 8 stk. Det er især gået hårdt ud over flokkene af blesbuck.

Marianne har næsten nærkontakt med en leopard en af de dage, hvor hun sidder i "svensker-blinden" (vi kalder den sådan, fordi afstanden mellem trinene på stigen minder utroligt meget om stigerne i Ramkvilla og dem, der har været dér, vil vide, at det kræver et godt "skræv" at komme op af dem.)

Marianne fortæller: "Som søstre vi dele"

På 3. dagen om eftermiddagen kører vi til det terræn, hvor Søs og Lone var dagen før. Det er min tur til at være første skytte om der kommer en blesbuck for. Gaspare og jeg går området tyndt, der er godt nok mange tornebuske og de står tæt, men jeg opnår en vis færdighed i at komme sidevers (eller skrætlæns) gennem det tætteste krat. Vinden svøber ustandseligt og hver gang Gaspare gør tegn til mig og lister skydestokken op, ja så smutter blesbuckene fra os. Jeg kan godt mærke, at Gaspare er ved at være lidt sur over den manglende skydemulighed, så det er bare om at flette næbbet og følge med. Endelig får vi os sneget ind på en skudbar buk, op med skydestokken, i med riflen og jeg prøver ihærdigt at tage sigte. Jeg kan lige netop se hals og krop hvis jeg står lidt på tæer, der er vel 30 x 30 centimeter gennem tornegrenene, så det gælder om at have styr på nerverne. Jeg lader skuddet gå, blesbucken tegner, drejer rundt og går som skudt ud af en kanon fra stedet. Godt nok forstår jeg ikke ret meget afrikaan, men jeg er ikke i tvivl om at min kugle nok ikke er så velplaceret som den kunne være. Af sted går det over stok og sten efter bucken, og vi løber længe. Kort tid efter skuddet hører vi hundene springe fra bilen og sætte efter blesbucken for fuld hals. Det gør absolut ikke Gaspares humør bedre. Han får dog "kaldt hundene til orden" og beordret tilbage på bilen. Via radioen bliver Lucas (den sorte tracker) beordret frem og rundt så han kan hjælpe med at tage sporet op. Lucas er simpelthen fantastisk, en lille, mager mand der fuldstændig rolig og upåvirket med den ene hånd i lommen går lidt frem og tilbage over sporet, hvorefter han peger – i en noget anden retning end jeg nåede at opfatte. Hundene bliver sat på sporet igen. Efter nogen tid fortsætter vi på bilen, nu med Gaspare på ladet. Pludselig brøler han "Stop", peger ind mellem nogle træer og siger jeg skal skyde. Jeg kan ikke se en s... - kun hovedet af en impala. Gaspare snupper Sonjas riffel og knalder et skud af sted, springer af bilen og når at få sin egen riffel med, hvorefter han spæner ind mellem træerne. Der lyder endnu et skud, og Lucas går ind til Gaspare. Fra bilen kan vi se, at Gaspare og Lucas slæber et dyr ud – de går rundt, peger, vender dyret, klør sig i nakken og peger igen.

Endelig kommer Gaspare tilbage og fortæller, at den blesbuck jeg har skudt på er den samme som Søs skød på dagen før! Han er helt sikker, den har nemlig 4 skudhuller og det ene præcis dér hvor Søs var 100 % sikker på at hun ramte den (fint bladskud, der via et ribben har kørt under skindet og er gået ud i nakken). Han spørger, om jeg vil gøre krav på den. Nej, det vil jeg bestemt ikke, jeg er blot lykkelig over at der ikke er 2 anskydninger. Jeg ved at Søs vil blive meget, meget glad, så jeg afgiver gerne blesbucken til hende.

Senere taler jeg med Gaspare om situationen, som jeg bestemte ikke er særlig stolt over. Han forklarer, at han inde mellem træerne og bagved 2 impalaer kunne se en blesbuck, der "stod unaturligt", så han var slet ikke i tvivl om at det var det dyr jeg havde skudt på og som vi havde eftersøgt i så lang tid. Det irriterer mig stadig, at det ikke var et rent "kill" - på den anden side fik vi alt anskudt vildt med hjem – så det er vel bare held i uheld? Eller kan lynet slå ned 2 gange på samme sted?

Her er så dele-blesbucken: En sejlivet en – fire skud fra fire forskellige kalibre før den giver op.

Jeg vil altid være Gaspare, Lucas og hundene meget taknemmelige for deres dygtighed, ihærdighed og viljen til ikke at give op.

Gaspares og trackeren Lukas med Sonja's blesbuck

De 4-benede trackere: Doffi, Sasha og Mischief

For øvrigt: i Jæger nr. 2 / 2012 er der skrevet en historie om en lille "stor" hund fra Sydafrika. Det er faktisk Gaspares hund, og den er ikke død som beskrevet i historien. Den er (forhåbentlig) stadig i live – en helt fantastisk sporhund, som ganske givet har flere end ni liv.

Marianne og leoparden: Da Gaspares er noget fortvivlet over at jeg slet ikke har haft en warhog (et vortesvin) på skudhold, giver han mig et par ekstra chancer de sidste dage. Den allersidste eftermiddag bliver jeg placeret i "svenskerblinden" ved et lille vandhul. Hytten har vist været genstand for bavianparty, pyhh hvor der stinker og begge stolene er smurt ind i bavian... Nå, jeg får arrangeret mig med vand, riffel og kamera inden for rækkevidde og tager den mindst snavsede stol, om end ikke andet vil baviandunden vel overdøve min menneskelugt. Der sker ærlig talt ikke ret meget. Inden for den første times tid har der været ganske få dyr og de allestedsnærværende larmende perlehøns. Da solen begynder at gå ned hører jeg ganske vist lidt puslen til højre og bagved for blindet, samt lidt støj fra Go-away-birds. Det er stadig meget varmt sidst på eftermiddagen og jeg sender kølige tanker til Søs og Kathrine, der sikkert steger i en af de små svedehytter. Nu kan jeg dog høre et eller andet ret foran i krattet; det lyder nærmest som en stor motorcykel der skal kickstartes. 3 gange rumler det i krattet, ikke over 50 m fra hytten. "Kom nu frem så jeg kan se hvad den lyd betyder" tænker jeg, men nej. Vel en times tid senere er det ved at blive mørkt og jeg bliver hentet af Gaspares. Han forstår godt hvad jeg fortæller at have hørt, men kan ikke lige sætte ord/dyr på. På hjemvejen henter vi Søs og Kathrine, og ved deres blind stiger han glædesstrålende ud af bilen: "Nu ved jeg hvad du har hørt, det var en leopard!" Ok, tak fordi jeg blev hentet (i tide). SÅ sikker var svenskerhytten altså heller ikke, og mon ikke sådan en kat nemt kan springe de 3 meter op? Nuvel, der skete mig ikke noget og jeg vidste jo ikke, at jeg nok burde have været bare lidt nervøs.... Jeg fik ikke et vortesvin, til gengæld en kæmpeoplevelse af "at jage sammen med leoparden".

Indskudt bemærkning fra Søs: Da vi kravler op på bilen og får sat os til rette, kan jeg lugte at der må være dyr i nærheden ... Den der helt særlige sødlige lugt af vilde dyr. Det er dog Marianne's "bavian-parfume" jeg kan lugte – og tror altså ikke, at der er et særlig stort marked for den

Lone fortæller: "Min impala, der blev til en pumba"

Vi starter ud tidligt morgen ca. kvart over 6. Kører et stykke tid, hvorefter vi sætter Søs af ved en blind, kører videre og kører en del rundt da vinden vender hele tiden, men så standser Schalk bilen, jeg hopper ned og så skal der pürsches! Det er sgu spændende da jeg kun har prøvet det her en gang før, nemlig dagen før og det gik ikke så godt da jeg skød efter en gnu og ikke ramte. Men op på hesten igen og vi går der ud af. Ikke helt nemt, da det lyder som om der er smidt franske kartofler ud på jorden, som vi jokker i. Det larmer en del, men efterhånden går det godt og ph'en ser slet ikke dårlig ud - hverken forfra eller bagfra! Vi pürscher en halv times tid og vi nærmer os en lille flok impalaer, det er utroligt spændende! Står på et ben flere gang og nu er vi små 200 m fra dem, men med ét tager fanden ved dem og jeg kan mærke, at det irriterer Schalk, for det er ikke første gang at det sker. Der er for mange leoparder i området, så dyrene er oppe at køre. Vi sætter os på hug for at vente til der

er faldet ro over dem, men da der er gået 7 - 8 minutter må Sveske her have rettet sine lange stænger ud. Jeg står bag Schalk og kigger lidt rundt og lige pludselig – ca. 30 m væk, kommer Hr. og Fru Pumba spankulerende med fru'en først. Jeg hvisker til Schalk: "Hallo - Hallo". Han vender sig om, rejser sig og siger i det samme: "You can shoot him if you want?". Så står jeg der og siger: "Mellem øjnene?" da fru'en går forrest og jeg kun kan se hans pande. I det samme går hun til siden - jeg står så der i fritstående skydestilling - ikke prøvet før, men den er jo tæt på, så jeg sigter på den, imens jeg tænker på et råd, som Helle Høst har givet mig: "Forestil dig en kasse hvor hjertet sidder i midten ..." Det gør

jeg og så: Bang! Den falder om lige på siden og ligger og spræller. "Puha det var godt at det lykkedes ..." men jeg når ikke at nyde det mere da ph'en siger: "Lad igen, hvis den skulle rejse sig ..." Og det gør den sgu! Den løber lige hen imod os!!! Jeg ryster helt vildt og prøver at lade igen, imens jeg tænker på alle de historier om hunde og jægere, der er kommet galt af sted i Polen. Det lykkes først i 3. forsøg at få ladt riflen igen - men så er den vendt rundt og løber væk fra os igen. Jeg skyder anden gang, men rammer ikke - skynder mig at lade igen. Schalk står og smågriner: "Tag det roligt - den er død". Han griner, for da den rejser sig og løber hen imod os, slår den en forlæns koldbøtte, men det ser jeg ikke, idet jeg prøver at lade igen. Vi går hen ad stien og der ligger han så - en ordentlig én og rød i hovedet af den røde jord fra koldbøtte-turen. Nu kan jeg så mærke hvad det vil sige med "bukkefeber" - er jo helt oppe at køre, men super oplevelse! Ph'en ringer bilen frem - vi tager billeder, og op med grisen på bilen og hjem til slagtehuset i en fart, for det er ved at blive varmt.

Vi kører ud for at hente Søs, som ikke mener hun har set nogle pumbaer, og så går det hjem til frokost. Vi runder lige slagtehuset, for Schalk vil vise mig noget. Det viser sig, at kuglen er gået igennem hjertet og har delt det, så det kun sidder sammen på den øverste 3.del, lidt vildt, at den så tonser der ud af alligevel. Jeg er så mæt af den oplevelse, at jeg ikke er med på jagt om eftermiddagen. Fik kuglen med hjem, og den skal op at hænge sammen med min pumba. Kan stadigvæk mærke oplevelsen i mig og sådan en "Pumbajagt" kan varmt anbefales.

Sonja's impala. Efter nogle fantastiske jagtopplevelser på de 4 første jagtdage, mangler jeg stadig en impala fra "jagt-rejsepakken". Jeg har tidligere, sammen med Ph'en stået midt i bushen, med impalaer rundt omkring og meget tæt på os. De store hanner jager rundt med de små, og det lyder fuldstændig som store grise, der grynter. De har så travlt med at jage rundt med hinanden, at de slet ikke opdager os.

Den sidste dag er der ikke så meget at være i tvivl om: hvis vi støder på blesbuck, skal Marianne hunte, og hvis vi støder på impala vil det være min tur. Marianne har lige været på en pürsch efter blesbok, men er ikke kommet til skudchance. Gaspare har set en flok impalaer samme sted, så jeg stiger af bilen og følger efter Gaspare ind i bushen. Vi går et langt stykke, inden vi starter pürschen, men vi kan ikke komme tæt på hannerne, da der står en hun og esser, og hun kigger på os hele tiden, så vi står HELT stille i LANG tid. Da den mister interessen lister vi os tættere på de 3 hanner, der står synlige i en åbning mellem nogle buske. Gaspare stiller forsigtigt skydestokken op, og jeg lægger riflen op og gør klar til at skyde, men de går hele tiden ind forbi hinanden, så der bliver ingen skudchancer inden de forsvinder helt bag buskene. Vi lister videre i samme retning. Gaspare gør tegn: "stille" og "der er dyr hele vejen rundt omkring os". Jeg kan ikke se en eneste, men så peger Gaspare hen imod nogle buske, og jeg får øje på en impalahan, der kun kan ses, når den bevæger hovedet. Vi står længe og betragter den, og kan se, at den kigger tilbage på os. Gaspare stiller forsigtigt skydestokken op og hvisker, at jeg gerne må skyde, hvis jeg mener, at jeg kan. Jeg kan faktisk kun lige ane omridset af dyret, og der er kun en åbning i busken på størrelse med en CD, men på det helt rigtige sted. Jeg har en diskussion med mig selv, om jeg skal skyde eller ej. Men da alle mine tidligere skud havde været perfekte er selvtilliden helt i top, og Gaspare har tiltro til mine evner, så jeg lader skuddet gå.

Efter skuddet vil Gaspare gerne gå alene om bag buskene for at se efter impalaen. Hold da op, hvor kan man nå at tænke meget - om der er noget, der er gået galt, og om jeg har været for overmodig?

Efter kort tid kommer Gaspare frem fra bushen, storsmiler og tager hatten af og lykønsker mig med det perfekte skud.

Søs's jagt på wildebeest: På tredje-dagen ender jeg med dobbelt-held :0) - Lone og jeg har hele dagen skiftedes til at liste efter Schalk - ikke nogen specielt ubehagelig opgave ... - men uden jagtheld. Jeg har lige netop forklaret Kathrine, at nu er det blevet for sent til at vi jager yderligere den dag, da Schalk - lettere utilfreds med situationen - kalder både Lone og jeg ned fra bilen og beder os om at følge efter ned til det store vandhul. Schalk, Lone og jeg lister af sted i gåsegang for at se, om vi kan være heldige i solens sidste stråler. Vi pürscher rask af sted, men må flere gange stoppe og "fryse" da en lille flok waterbuck's én efter én absolut skal krydse sporet ned til vandhullet. Hver gang en af dem passerer sporet - stopper den og stirrer grundigt på os og vi "fryser" hver gang. Vi er vist utrolige heldige, for ingen af dem slår alarm. Det sidste stykke vej små-kravler vi hen til buskene, som kan give os lidt skjul.

Schalk's plan er, at hvis der er impalaer så er det Lone der bliver kaldt frem og hvis der er wildebeest's så er det mig der skal forsøge. Schalk undersøger mulighederne og kalder derpå mig frem. Nu stiger pulsen - ikke ubehageligt - men dog mærkbart. Han spørger, om jeg vil skyde siddende, men det afviser jeg - helst stående og uden skydestok hvis jeg må - (men det skal vi vist ikke diskutere lige nu!). Skydestokken bliver meget forsigtigt sat op og jeg får lagt riflen op: jeg kan meget tydeligt se to stk. wildebeest's nede ved salt-stenen. Må indrømme, at jeg sender en meget venlig tanke til Ronald vedr. den nye sigtekikkert på min riffel - en Zeiss Dyralt 3-12x50 med belyst sigtemiddel. Solen er ved at gå ned og det er vel så meget "tusmørke", som det kan blive på disse kanter, men jeg kan helt klart og tydeligt se dyret, og med det røde punkt direkte på hjerte-/lunge-regionen er jeg ikke i tvivl om, at det vil blive et godt skud.

Schalk giver besked: "Når de begynder at gå op i terrænet mod højre, må du skyde den bagerste". Måske står jeg klar 5 minutter måske 10 – jeg ved det ikke, for tiden står for mig stille (Lone ved det nok for hun var jo lige bag mig) – og da Schalk siger "Now it's okay" sender jeg stille og roligt den første kugle af sted. Wildebeesten er ude på 130 – 140 meter men jeg er ret sikker på, at jeg rammer midtskibs - lige bag ved højre forben. Vi er på hele turen blevet belært om, at de afrikanske dyr er skudstærke og at vi skal skyde dem lidt lavere og længere fremme end vi er vant til i Norden – noget jeg nu får bevis for: wildebeesten sætter i løb – og af frygt for, at det skal gå på samme vis som med bles-bucken – ja så smider jeg resolut skydestokken til side (og iflg. Lone giver jeg Schalk følgende besked: "I am better without the stick – please believe me...") hvorefter jeg igen tager sigte og skyder – nu fritstående til løbende vildt. Denne gang bliver skuddet ikke så perfekt placeret: jeg rammer den i køllen, hvilket bevirker, at den har svært ved at løbe hurtigt fra stedet. Uden at tænke nærmere over det, løber jeg nu efter den. Det må ha' været et syn for guder!!: Tre personer på vej ned mod vandhullet: mig forrest, derefter Schalk nu også med min hat, for den smed jeg fra mig da jeg skulle skyde 1. skud og Lone bagerst også med skudklar riffel efter de 2 wildebeest's. Jeg indhenter den ramte wildebeest, som ikke længere er i stand til at løbe/rejse sig op – det må være virkningen af det første skud, der nu er sat ind - og på klods hold (ca. 3 m) giver jeg den 3. skud i venstre side og Schalk kalder mig derpå om på højre side, hvor den får 4. og sidste skud inden den opgiver.

Schalk kigger nu på mig og spørger: "Action enough for today?" Jeg skulle bare ha' været frisk og sige: "Ja – og nu vil jeg gerne tage grisen med kniv" – men det ville måske nok ha' været at stramme skruen lidt for meget. Den første dag, hvor jeg skød min impala, er jeg så overstadig at fortælle ham, at jeg har et rimeligt tag på min riffel og at jeg hjemme i DK tre år i træk har opnået guld i disciplinen "skud til løbende vildt". Han har sikkert tænkt sit – men svinger sig nu op til at sige: "Nice shooting – and you did what you was supposed to do". Så tror jeg vist heller ikke jeg skal forvente mere ros fra den kant.

Arbejdet med at få wildebeesten op på bilen begynder nu. Jeg forsøger at få trackeren til at give et bud på hvor meget den vejer – men i hans verden er der kun følgende mål: "nice, big og very big!" Og denne her bedømmer han til "very big!" Første forsøg på at få den op på bilen mislykkes på trods af, at vi er fire voksne om det. Bilen må køres væk igen – der graves render til baghjulene og det sidste stykke "graver" de bilen ned ved at lave hjulspind. Andet forsøg går bedre – dyret kommer op på ladet – der sættes fuldt tryk på bilen og bremsen i, så dyret rucher langt nok frem til at bagklappen kan lukkes og så går det hjemad for fulde gardiner. Ikke fordi vi har meget travlt – vi er jo på jagt og har byttet med hjem – men hvis vi kører for langsomt risikerer vi at hænge fast i det røde sand, som ligger i et tykt lag alle vegne. Vel hjemme ved slagtehuset ankommer Gaspere og på spørgsmålet om, om de har haft jagtlykke siger han: "Tjek selv efter". Vi tjekker deres bil og der ligger en ganske pæn blesbuck. Jeg spørger om det er Sonja eller Marianne, der har haft held og så siger Gaspere: "Det er **din** blesbuck fra i går. Hvordan du har fået lavet det skud ved jeg ikke – men her er den". Om jeg blev glad? **JA** – det kan ikke beskrives med ord. Ét er, at anskudning er lig med nedlagt bytte og dermed tab af penge for mig – men noget helt andet er, at der går et anskudt dyr rundt der ude – formentlig med smerter og unødige lidelser som følge af anskudningen – og dét bryder jeg mig bestemt ikke om!

Senere på aftenen indrømmer Schalk, at han ikke tidligere har oplevet at én klient nær er blevet rendt ned af et vortesvin og at en anden klient løber en wildebeest op – men han har jo heller ikke mødt os Team Tøser fra DK før :0)

Kathrine fortæller (for at få fri fra skolen skal Kathrine hver dag føre en rejsedagbog – her er nogle udpluk):

Jeg har godt nok mine betænkeligheder ved, at jeg skal på ferie sammen med min mor og tre "tanter". Helt til Sydafrika uden Facebook, mobil, kontakt til venner, veninder og mine heste. Men det viser sig, at det har jeg slet ingen grund til. For det bliver den bedste ferie nogensinde.

Lørdag d. 25/2: Så er vi endelig ankommet til farmen. Her er VIDUNDERLIGT og rigtig varmt, selvom klokken er ved, at være seks om aften. Og nu er vi her. Vi bor i hver vores huse. Tre bor alene, hvor min mor og jeg bor i samme hus. Vi har udsigt lige ud til vandhullet hvor de vilde dyr kommer og drikker, så vi kan kigge på dem om morgnen, middag og aften.

Mandag d. 27/2: De andre bliver vækket ved halv seks tiden (halv fem dansk tid) denne morgen. Jeg bliver hjemme og sover længe. Vågner ved ni-tiden og går op i lodgen og får mig lidt morgenmad. Jeg taler med en af de afrikanske kvinder, som arbejder på farmen. Hun lærer mig, at tale lidt afrikansk. Da de andre kommer hjem spiser vi brunch. Ved halv fire tiden skal vi ud på jagt igen. Desværre er der ingen ge-

vinst på vores hold, men Sonja får en warthog, som Gaspare og Schalk mener er 20 – 25 år gammel, hvilket er en rigtig pæn alder! Ellers er der ikke sket særlig meget i dag.

Tirsdag d. 28/2: Sikke en dag! Alle har skudt noget. Lone er ved at blive rendt ned af en warthog men den vender om i sidste øjeblik og dør – altså efter at Lone har skudt den. Min mor løber også efter en wildebeast fordi hun ikke vil have, at den skal løbe ind i buskene og være anskudt. Det vil være synd for dyret. Men hun får den! Det mærkelige er bare, at den er død i første skud men det ved den bare ikke - så den løber videre. Min mor får også en blesbuck, som er rigtig flot og ret speciel. Min mors har lyse horn og normalt har de mørke horn. Sonja får også en blesbuck og min moster får en impala. Ellers forløber dagen og aften stille og roligt. Vi bader, får kolde drinks, dejlig mad og taler sammen med PH'erne om dagen er gået, hvordan dagen i morgen skal forløbe og nogle af deres vilde jagtoplevelser. Vi hygger os rigtig meget. Jeg ved med sikkerhed, at jeg vil tilbage til Sydafrika! Jeg kan måske komme her ned og arbejde her et halvt år, når jeg har gennemført gymnasiet før jeg skal videre på universitet. Så jeg lige får en pause fra lektier, studie og skole. Så er jeg ekstra klar til universitet!

Fredag d. 2/3: Min mor, moster og jeg bliver vækket, som de tre eneste denne morgen. Vi får en ekstra jagtformiddag så min mor og moster kan få deres warthog. Vi sætter min moster af i en lille-bitte hytte. Da vi skal til at køre videre råber Schalk ud af vinduet til min moster: "Don't let the baboons see

you! They just gonna to run away." Jeg ved godt at det skal forstås som at de er meget sky og ikke fordi de vil blive bange ved synet af min moster - men det er nu meget sjovt alligevel. Vi kører videre og lige pludselig stopper Gaspare bilen og bakker. Og inde på den anden side står der nogle rigtig store bøfler. Og de er slet ikke sky! Tværtimod. Først står der en og prustede arrigt af os. Så kommer der en til. Og en til... Til sidst står der syv til otte store bøfler og stirrer på os. Det er vildt.

Gaspare foreslår, at vi skal på picknick oppe i bjergene klokken fem om eftermiddagen. I mellemtiden kan vi jo bare slappe af. Hvilket vi gør i fulde drag! Klokken nærmede sig fem og vi kører af sted. Bilen må godt nok arbejde op af de stejle skråninger og selv om vi taber en af hundene i et sving kommer vi op til "point of view". Der er den mest fantastiske udsigt. Der er virkelig smukt. Der bliver lagt dug på bordet og vi sidder og spiser chips, nødder, noget der mindede om pitabrød og lidt sødt imens vi drikker kolde drinks og ser på solnedgangen over bjergene. Det er ren meditation og der går det virkelig op for mig, at jeg bare *ikke* vil hjem og, at jeg *må* komme tilbage. Da solen er gået ned og det begynder at blive mørkt pakker vi sammen og kører hjem igen. Det er lidt vildt, at tænke på, at leoparden holder til oppe i bjergene om dagen. Resten af aften forløber, som den plejede. Lækker aftensmad, hyggelige samtaler og alle går trøtte i seng.

Lørdag d. 3/3: I dag skal vi ud at sejle på Palala floden, som løber ud i Limpopo floden. Vi får ikke lov til at sove længe for vi skal af sted så vi kunne nå hjem at spise frokost. Det hotel, som laver disse udflugter, er et rigtig flot hotel. Der er ikke nogen andre gæster på hotellet, da det er ved, at blive bygget. Der manglede stadig nogle ting hist og her men det er virkelig smukt. Før vi skal ud og sejle skal jeg på toilettet. Og da jeg kommer ind bliver jeg mødt af et virkelig smukt syn. Toiletterne er virkelig pæne og der er så skinnede rent, så det er næsten lige før du kan sove derinde! Det er rigtig flot. Kaptajnen, som sejler den lille båd (der er tag over båden, man kan stå op, og der er lækre stole, som vi sidder i) er rigtig, rigtig stor så føler mig virkelig lille. Da jeg giver ham hånden for at sige pænt goddag, forsvinder min hånd. Men selvom han er stor, ser han ud som det sødeste menneske på hele jorden. Båden bliver startet og vi sejler af sted. Roligt og langsomt. Vi ser desværre

ingen krokodiller, men de er der... til gengæld ser vi flodheste. Sejlturen er færdig ved halv elleve tiden og vi kører hjem for at få frokost. Så slapper vi af en lille times tid, da min mor, moster og jeg igen bliver kørt ud på en ekstra jagtdag. Min mor og jeg ser en warthog, men han kommer slet ikke tydeligt nok frem til, at min mor vil skyde. Vi bliver hentet igen ved syv tiden og jeg er helt bange for, at de har glemt os. For så sent plejer de slet ikke at hente os. Min moster fortæller, at hun har hørt leoparden. De ved ikke præcist hvor tæt den har været på hende, men tæt nok til, at min moster kunne høre den. Vi får, som sædvanlig lækker aftensmad og så ser vi billeder på Gaspare's computer. Vi ser blandt andet videoer med leoparder, som de har filmet, hvad de andre gæster har skudt og billeder fra Gaspare og Elianes bryllup. Jeg går i seng før de andre. Jeg er træt, men jeg er også trist. Jeg skal hjem i morgen. Jeg skal hjem til kulden. Til Danmark. Jeg har aldrig før været så ked af at jeg skal hjem fra en ferie. Jeg har ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at jeg ville holde af Sydafrika så meget, som jeg gør nu. Godnat. Jeg vil *nyde* min sidste aften og dag i Sydafrika.

Søndag d. 4/3: Vi fik lov til, at sove længe i dag. Men jeg våger allerede klokken syv (seks dansk tid) da jeg ikke kan sove mere. Jeg vil heller ikke sove særlig længe, jeg vil op og få de sidste indtryk og minder før jeg skal hjem. Min mor er også vågnet så vi står op sammen, og går op og spiser morgenmad. Min mor kan godt mærke og se på mig, at jeg er trist over, at vi skal hjem. Heldigvis lover hun mig, at når vi kommer hjem, lader vi bare pengene gå til side hver måned til en rejse til. Det kan altid muntre mig lidt op, så ved jeg, at det ikke er sidste gang jeg ser disse dejlige mennesker og dette dejlige sted. Jeg køber en kasket, og to flotte malerier. De skal hænges op på mit værelse så jeg altid kan drømme mig tilbage.

Vi spiser vores sidste frokost sammen med Gaspare og Elaine før vi kører ned til lufthavnen. Vi tjekker ind og siger pænt farvel til Gaspare og Elaine. Flyet letter til tiden men det er ikke sjovt at flyve i ti timer når man bliver syg efter to ... Da vi lander i Paris og skal igennem paskontrollen bliver det slemt igen. Jeg må styrte hen til skraldespanden og dem, som sidder i paskontrollen kommer løbende ud til mig og spørger min mor om jeg skal på hospitalet, om de skal kalde på lægevagten og jeg ved ikke hvad. Nej jeg skal ikke på hospitalet - jeg skal bare hjem! Lige der er jeg glad for, at skulle hjem - jeg gider ikke flyve længere. Flyveturen fra Paris til København varer to timer og jeg er stadig syg. Selvom jeg ikke vil hjem er det alligevel rart, at se min far, hunde, katte og heste igen. Og ikke mindst mine veninder og venner. Men det er så også det

eneste gode. Jeg kunne sagtens have været af sted i tre uger længere, det ville ikke gøre mig noget. Jeg har haft den mest fantastiske ferie og jeg ser allerede frem til den næste hos Marula Wildlife!

Tøseholdet fra DK ved farmens baobab-træ

De bedste jagt- og feriehilsner

Marianne – Sonja – Lone – Kathrine og SøS

Sonja's trofæer:

Lone's trofæer:

Marianne's trofæer og Søs's (lille) impala:

